

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **G. C.**, zast. JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 14, Podbořany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE26-PS-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018, č. j. 17 A 8/2018 - 45,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně stanovil dobu trvání zajištění do 4. 4. 2018.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni. Ten rozsudkem ze dne 26. 2. 2018, č. j. 17 A 8/2018 – 45, žalobu zamítl. Krajský soud zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval a pracoval nelegálně. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve v okamžiku, kdy byl zajištěn za účelem vyhoštění. Jeho žádost krajský soud ve shodě s žalovaným hodnotil jako účelovou. S ohledem na účelovost žádosti krajský soud uzavřel, že v případě žalobce nebylo možné využít zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Námitkám stěžovatele v tomto směru proto nepřisvědčil.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel současně navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V návrhu tvrdil, že právní následky napadeného rozhodnutí by pro něj znamenaly větší újmu, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[5] Žalovaný správní orgán vyslovil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou splněny.

[7] Soud předně zdůrazňuje, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Z uvedeného důvodu by měl být odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „*nepoměrně větší újmě*“. Jedná se o případy, v nichž nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[8] Kasační stížnost v nynější věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[9] Pro posouzení, zda jsou splněny výše uvedené předpoklady, je třeba, aby stěžovatel dostatečně určitě tvrdil, jakou újmu pro něj právní následky rozhodnutí znamenají, ale též z jakých konkrétních okolností to dovozuje. Je také povinen prokázat, že újma vzniklá na jeho straně je nepoměrně větší, než újma, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Ohledně naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku nese stěžovatel břemeno tvrzení a také břemeno důkazní.

[10] Těmto svým povinnostem však stěžovatel v posuzované věci nedostál. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti toliko obecně tvrdil hrozbu „*nepoměrně větší újmy*“. Z odůvodnění návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není zřejmé, v čem spatřuje nepoměrně větší újmu v případě výkonu rozhodnutí či jiných jeho právních následků, příp. na základě kterých skutečností se domnívá, že v jeho případě jsou podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny. Stěžovatel skutečnosti rozhodné pro přiznání odkladného účinku dostatečně konkrétně netvrdil ani neprokázal. Lze dodat, že vzhledem k tomu, že doba zajištění stěžovatele byla stanovena do 4. 4. 2018, jakákoli újma stěžovatele vyplývající z napadeného rozhodnutí v současné době nepřichází v úvahu.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek. Tím však soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu